

Arrest

nr. 247 597 van 18 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u Eritrees staatsburger en bent u geboren in Assab. Uw vader, F.A.G., had de Eritrese nationaliteit en behoorde tot de Tigrinya bevolkingsgroep. Uw moeder, A.B.T., was een Ethiopische-Amhaarse vrouw. U was ongeveer drie jaar oud toen u uw vader verloor. Na zijn overlijden nam uw moeder u en uw vier jaar oudere broer B. naar haar land van herkomst Ethiopië. Jullie betrokken er een huurwoning in Addis Abeba. Eén jaar en acht maanden na jullie aankomst overleed uw moeder aan een ziekte. U en uw broer werden opgevangen door jullie buurvrouw, T.. Van uw zeven jaar tot uw elf jaar ging u naar school. Vervolgens liet T. u niet meer gaan en moest u haar thuis helpen. Ook diende u van haar te werken in de bouw.

Daar T. zich bezighield met hekserij en ze u als haar opvolger wilde aanduiden liet ze u als haar dienaar optreden bij haar rituelen. Tijdens rituelen waarbij u met kaarsvet werd bedruppeld raakte u meermaals verwond. Omdat ze u verbood met mensen om te gaan en quasi opgesloten hield wilde u bij haar weg. Na het laatste ritueel besloot uw broer u er definitief weg te halen en verzorgde u aan uw verwondingen in een hotelkamer. Twee dagen later vertrokken jullie uit het hotel met een bus naar Gondar. Vervolgens trokken jullie naar Sudan waar uw broer begon te werken. Een twintigtal dagen na uw aankomst in Sudan reisde u verder naar Libië, waar u in de vierde maand van 2016 aankwam. U verbleef er bijna één jaar en werd er door smokkelaars mishandeld. Rond de derde maand van 2017 nam u, uw broer achterlatend, een boot naar Italië waar uw vingerafdrukken werden genomen. U diende er geen verzoek om internationale bescherming in daar u vernam dat het beter was om naar het Verenigd Koninkrijk te trekken. Na één maand in Italië reisde u naar Frankrijk. U verbleef er zeven maanden maar diende er geen verzoek om internationale bescherming in. In december 2017 reisde u naar België, waar u enkele pogingen ondernam om naar Engeland te reizen. Op 12 november 2018 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Sinds een paar jaar heeft u een relatie met de Eritrese S.Z.. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een rapport van uw psycholoog, Rolando Ewel R (d.d. 15/06/2019); een attest van het Rode Kruis aangaande uw verzoek om uw grootvader in Eritrea op te sporen (d.d. 03/09/2019); mailverkeer tussen uw raadvrouw, mr. Van Cutsem en R.-M. B. met betrekking tot een vraag om documenten uit Ethiopië (d.d. 22/10/2019); een mail van uw sociale assistente met uw opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud van 17 juni 2019 (d.d. 30/07/2019); een mail van uw raadvrouw met drie bestanden zijnde: een rapport van uw psycholoog, Rolando Ewel R (d.d. 26/02/2020), een littekenattest van dr. Hertens (d.d. 08/01/2020) en een medisch certificaat van uw psychiater dr. Luc Declaire, (d.d. 18/02/2020). Uw raadvrouw voegde op het einde van het persoonlijk onderhoud op 3 maart 2020 een rapport van de "organisation suisse d'aide aux réfugiés" neer zijnde "Ethiopie: origine mixte éthiopienne-érytréenne (d.d. 29/01/2013). Op 17 april 2020 stuurde uw raadvrouw, mr. Van Cutsem, haar opmerkingen aangaande het tweede persoonlijke onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/06/2019 –verder "notities" CGVS I, p.2,3 en notities CGVS d.d. 03/03/2020 –verder "CGVS II", p.2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient op gewezen te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de derde maand van 2016 stelt Ethiopië te hebben verlaten (notities CGVS I, p.37). U zou vervolgens na een reis door Sudan en Libië in de derde maand van 2017 in Italië zijn aangekomen waar uw vingerafdrukken werden genomen. Alvorens u naar België te begeven zou u ongeveer een maand in Italië hebben verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde verder in de twaalfde maand van 2017 in België te zijn toegekomen (zie verklaringen DVZ d.d.07/01/2019 p.11,12 vraag 31). U meldde zich echter pas op 26 oktober 2018 aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw verzoek om internationale bescherming, op 12 november 2018, dateert dan ook van bijna één jaar na uw aankomst in België. Dat u behalve na uw aankomst in een eerste Europese land, in casu Italië, zelfs niet probeert om bij de officiële/ bevoegde instanties een verzoek om internationale bescherming in te roepen, louter omdat u van andere asielzoekers hoort dat het Verenigd Koninkrijk een betere plaats is, en u na uw aankomst in België bijna één jaar wacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te roepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade in grote mate kan worden gerelativeerd. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen in het land waar hij aankomt en waar deze procedures voorhanden zijn.

Verder dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS er niet in slaagt uw Eritrese nationaliteit of herkomst aannemelijk te maken – niet door overtuigende verklaringen noch door het materieel bewijs in de vorm van (identiteits)documenten.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans ten aller tijde worden verwacht dat deze waarachtige verklaringen aflegt aangaande zijn werkelijke identiteit, herkomst en nationaliteit. Uit uw opeenvolgende uiteenzetting en gevonden informatie, toegevoegd in uw administratieve dossier, blijkt echter het omgekeerde.

Zo kan ten eerste worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw herkomst en familie niet helemaal eensluidend zijn. Waar u op het CGVS verklaarde dat uw vader uit een plaats in Eritrea kwam die “Arbe Rebut” zou heten en dit van uw broer te hebben vernomen (notities CGVS I, p.8), verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te weten wat de herkomst van uw vader was (zie verklaringen DVZ d.d. 07/01/2019, vraag 13A). Gewezen op deze inconsistentie stelde u enkel: “Dat zei ik niet, dat van moeder zei ik niet te weten” (notities CGVS I, p.8). Een loutere ontkenning van eerdere verklaring is echter niet afdoende. Deze opmerking over uw moeder is bovendien merkwaardig te noemen daar u over uw moeder op het CGVS juist wel wist te melden dat ze een Amhaarse afkomstig uit Ethiopië was en dat ze geen familie in Eritrea had daar haar familie in Ethiopië woonde (notities CGVS I, p.14,15). Van uw broer zou u verder hebben vernomen dat u in Assab zou zijn geboren. U situeerde echter deze plaats verkeerdelijk in de zoba (regio) Debub. In werkelijkheid is Assab een havenstad gelegen in de Zuidelijke Rode Zee regio (notities CGVS I, p.5,6). Over uw woonplaats, waar u samen met uw ouders en broer voor uw vertrek naar Ethiopië zou hebben gewoond, kon u op het CGVS niet concreet melden (notities CGVS I, p.6). Bevreemdend is dan ook uw verklaring bij de DVZ, waar u aangaf van uw geboorte tot 2001 –jaartal van uw vertrek naar Ethiopië op vierjarige leeftijd (notities CGVS I, p.11) in Assab te hebben gewoond (zie verklaringen DVZ d.d. 07/01/2019, vraag 10). Waar u bij de DVZ verklaarde dat uw broer in Assab was geboren (zie verklaringen DVZ 07/01/2019, vraag 17), verklaart u op het CGVS dat uw broer in Asmara geboren zou zijn (notities CGVS I, p. 6,9,18). Even opvallend is overigens uw aanvankelijke stelling dat de vrouw bij wie u in Addis Abeba opgroeide, T., de Eritrese nationaliteit zou hebben (zie verklaringen DVZ 07/02/2019, vraag 13 B). In uw verklaringen op het CGVS geeft u immers te kennen dat T. een Ethiopische staatsburger was (notities CGVS I, p.16). Al deze incoherenties zetten uw algemene geloofwaardigheid reeds danig op de helling.

Dat uw verklaringen niet overtuigen blijkt verder uit de vaststelling dat het door u voorgehouden profiel van opgesloten eenzaam, uitgesloten van (zelf gekozen) contacten met de buitenwereld, helemaal niet overeenstemt met gevonden objectieve informatie, in de vorm van uw facebookaccounts, toegevoegd in uw administratieve dossier. Volgens informatie, te zien op deze publieke bladzijden van uw facebookaccounts (zie prints publieke facebookaccounts “M.Y.F.” –actief sinds 2012 en “M.F.” –actief sinds 2018), blijkt immers dat u reeds sinds 2012 zeer actief was op facebook en contacten onderhield/onderhoudt met talrijke mensen. Uw bewering, pas in Sudan met de hulp van uw broer een facebookaccount te hebben kunnen openen (notities CGVS II, p.10), is dan ook niet aannemelijk.

U blijkt volgens deze facebookposts ook sinds jaren in contact te staan met mensen met dezelfde naamsamenstelling als u en/of uw moeder, die meer dan waarschijnlijk gewoon uw familieleden zijn. U gaf uiteindelijk tijdens uw uiteenzetting duidelijk aan dat uw moeder in Ethiopië familie had wonen. Dat uw moeder in Addis Abeba langs de ene kant er wel in slaagde om als alleenstaande vrouw met twee kleine kinderen zich te beredderen, maar er langs de andere kant er niet zou in zijn geslaagd contacten te hebben met haar familie - waardoor u niet zou hebben geweten wie van de familie waar woont- is gelet al het voorgaande, niet aannemelijk (notities CGVS I, p.14,15,16). Even onwerkelijk is overigens uw uitleg over de pogingen van uw broer om de familie van uw vader, die zogezegd in Eritrea woont, te zoeken. U gaf immers aan dat jullie eigenlijk helemaal niet wisten waar in dat land deze familie zich bevond. Dat jullie (u en uw broer) na jaren van verblijf in Addis Abeba de Ethiopische familieleden niet actief probeerden te zoeken, maar wel de Eritrese familie -in een land waarover jullie niets wisten en waarmee er geen verdere band was- is dan ook absurd (notities CGVS I, p.10,11,15). Al deze vaststellingen in acht nemend is het uitermate treffend dat u het Rode Kruis in België enkel verzoekt om “uw grootvader in Eritrea” op te sporen (zie attest Rode Kruis, document 2 in blauwe map). Uw houding ten overstaan deze dienst is gelet al het voorgaande dan ook niet serieus te noemen.

Behalve dat u op facebook al jaren bevriend bent met verschillende mensen die de familienaam van uw moeder, B., dragen, blijkt opvallend genoeg dat u ook in contact staat met een naamgenote van uw Amhaars-Ethiopische moeder, A.B. en zelfs een naamgenoot van uw vader, F.A., te vriend heeft.

Gelet al deze contacten is het niet geloofwaardig te noemen dat u tot uw leeftijd van negentien jaar (uw beweerde leeftijd bij vertrek), zou zijn blijven wonen bij een buitenstaander (T.) die u mishandelde. Aan uw stelling nooit een zelfstandig leven te hebben kunnen opbouwen los van deze vrouw (T.) en/of documenten voor u zelf te hebben kunnen regelen eens u meerderjarig werd (notities CGVS I, p.32,33,34) -een element die u aanhaalt waarom u niet in Ethiopië zou kunnen wonen- is dan ook niet overtuigend (notities CGVS II, p.7).

Uw bewering in Ethiopië een op zichzelf aangewezen wees te zijn geweest, verstoken van alle contacten met de buitenwereld (notities CGVS I, p.26,27,28) door toedoen van uw buurvrouw, T., waar u (nood)gedwongen diende te leven, is hiermee volledig ondermijnd. Ook uw uitleg –niet veel te kunnen vertellen over Eritrea daar u verstoken was van elke informatie en/of toegang tot de media en alle informatie over Eritrea pas in Sudan te hebben vernomen- is niet overtuigend en doet eerder vermoeden dat u (in Sudan) via Eritreeërs probeerde informatie te vergaren over dat land en bepaalde zaken instudeerde die u kon gebruiken bij een verzoek om internationale bescherming in Europa (notities CGVS I, p.8,9,10,13,26,28 en CGVS II, p.2,17,). Uit de gevonden publieke facebookaccounts die allen uw naam en uw persoonlijke foto's bevatten blijkt overigens dat u voornamelijk bevriend bent met mensen uit Ethiopië en niet Eritrea. U verklaart in Addis Abeba zelfs nooit contact te hebben gehad/gezocht met de (plaatselijke) Eritrese gemeenschap, hoewel u deze mensen wel degelijk zag wanneer ze naar de kerk gingen (notities CGVS I, p.12,13). Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt dan ook dat u maar geen elementen aanbrengt die blij kunnen geven van enige affiniteit met Eritrea in het algemeen en Eritreeërs die verblijven in Ethiopië in het bijzonder. Dat u als negentienjarige jongeman –uw opgegeven geboortejaar 1997 in acht nemend- bij uw vertrek in 2016 in Ethiopië er niet over enig identiteitsdocument zou hebben kunnen beschikken, behalve een doopakte in het bezit van uw broer, is gelet alle bovenstaande vaststellingen niet aanvaardbaar. Het is immers niet aannemelijk dat het voor u niet mogelijk zou zijn geweest om aan Ethiopische (identiteits)documenten te geraken als zoon van een Amhaars Ethiopische vrouw, die klaarblijkelijk in contact stond met ten minste deze kant van uw familie. U gaf hierover immers zelf aan dat het de familie is die kan helpen bij de registratie, wanneer u werd gevraagd hoe de procedure er in Ethiopië uit ziet om documenten aan te vragen (notities CGVS I, p.32). Bovendien blijkt uit de Ethiopische nationaliteitswetgeving dat elk kind dat in het buitenland of in Ethiopië geboren wordt en een Ethiopische vader of een Ethiopische moeder heeft Ethiopiër is (zie informatie in het administratief dossier).

Uit voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen aangaande uw nationaliteit en herkomst uit Eritrea niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft de (vervolgings)feiten die u aanhaalt in Ethiopië, kan er weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde gebeurtenissen. Ten eerste wil het CGVS de nadruk leggen op het feit dat uw verklaringen aangaande uw Eritrese nationaliteit reeds werden ondermijnd daar uw uiteenzetting hierover alle coherentie ontbeert. Uw algemene geloofwaardigheid werd hierdoor volledig aangetast. Ook wat betreft uw verhaal over T. ontbreekt aan de nodige mate van detail en doorleefde verklaringen. Behalve dat u T. aanvankelijk als Eritrese bestempelt om daarna aan te geven dat ze een Ethiopische vrouw was (zie verklaringen DVZ d.d. 07/02/2019, vraag 13 B en notities CGVS I, p.16), is het merkwaardig dat u na al de jaren van uw beweerde verblijf bij haar niet weet wat haar etnische afkomst is (notities CGVS I, p.16). Gevraagd om meer over deze vrouw te vertellen zegt u enkel: "Er is niets te vertellen over haar dat ik weet". Gevraagd welke band ze dan had met uw familie of met uw moeder stelde u: "We hebben geen bloedband of zo maar ze was diegene die mijn moeder hielp bij haar te blijven tot we een huis vonden om te huren toen we naar Addis waren gekomen". Van waar uw moeder haar kende gaf u aan dit niet te weten en meldde dat T. hierover iets vertelde. Dat u in al die jaren bij haar, hier niet actiever achter dergelijke informatie zou zijn proberen te komen, is opmerkelijk te meer u wel met uw broer converseerde over jullie (leef)situatie (notities CGVS I, pp.8-11,15,18). Gepolst wat er over T.'s leefsituatie kon worden gemeld en of deze -volgens u een ongeveer zestigjarige vrouw- (ooit) gehuwd was, of ze familie had stelde u: "Het is moeilijk details over haar te geven er waren veel mensen die haar kwamen bezoeken maar waren dat familieleden of klanten, wie was wie". Op de vraag hoe T. dan gekend was in de buurt, zijnde als weduwe, gescheiden vrouw of anders antwoordt u: VZ glimlacht... "ik weet niet hoe ze door anderen gekend was maar voor wat ik zag, ik denk dat ze nooit gehuwd is geweest" (notities CGVS I, p.41,42). Daar T. u vertelde dat u haar zou opvolgen als iemand die rituelen uitvoert (notities CGVS I, p.44), werd u gevraagd op welke manier ze u hierop voorbereidde. De vraag of T. u dan initieerde in haar geloof beantwoordde u zeer kort met: "Ja en dat is waarom ze me nooit toeliet van haar huis te gaan omdat ze wilde dat ik haar geloof deelde". U werd dan ook gevraagd om te vertellen hoe ze u initieerde.

U gaf hierop enkel aan: "Ze vertelde me meteen dat als ze zou overlijden dat haar geest bij mij zou komen en ik haar zou opvolgen en dat ik eraan gewoon moest worden", zonder verder in te gaan uit wat de initiatie dan wel bestond. Weerom werd u uitgenodigd om te vertellen op welke manier u dan zou geïnitieerd worden en of ze u concreet ergens op had voorbereid. U stelde enkel vaag: "Je kan zeggen dat ik in het geloof was van alle situaties ik was bij haar dus je kan stellen dat ik in dat geloof was" (notities CGVS I, p.44). Ook wanneer u bij uw tweede persoonlijke onderhoud werd gevraagd of T. u uitlegde wat ze allemaal deed bij het uitvoeren van haar rituelen als heks, gelet uw bewering haar uitverkorene te zijn geweest om haar op te volgen, bleef u rond de pot draaien stellende: "Ze zei dat ze een medicijn maakte. Ze wenste dat ik het werk verstond zodat ik haar werk zou overnemen... als de klanten kwamen en hun situatie uitlegden, ik zou ze dan medicatie of oplossing voor ze geven, ze wilde dat ik dat zou doen" (notities CGVS II, p.12). Daar u opnieuw aangaf dat u na haar dood haar werk zou overnemen werd u gevraagd of ze u op uw werk dan voorbereidde. U legde uit: "Meestal als ze bad, dan was het zo dat haar ziel/spirit uit haar kwam en die kwam over op mij". Weerom gevraagd of u ooit een opleiding van haar kreeg en of ze u op uw werk voorbereidde, ontweek u opnieuw de vraag door te stellen: "Alles had ze gedaan, ze deed dat op mijn lichaam en ze bad". Pas toen u de zoveelste keer werd gevraagd hoe ze u dan opleidde/voorbereidde om medicijnen te maken, gaf u toe dat ze u dat nooit had geleerd (notities CGVS II, p.12). Dat u langs de ene kant beweert tot opvolger te zijn gekozen door deze vrouw maar deze persoon niet bereid leek u te initiëren, illustreert nogmaals de ongerijmdheid van uw verklaringen. Men zou immers verwachten dat u bepaalde zaken, zoals medicijnen maken, concreet zou hebben moeten leren, of toch ten minste alle klanten goed zou moeten kennen. U verklaarde echter dat ze u nooit leerde medicijnen maken, noch kon u melden wie al haar klanten waren (notities CGVS II, p.12,18,19). Waarom T. -volgens u wetende dat u helemaal niet in haar stappen wilde treden- u alsnog als uitverkorene beschouwde om haar op te volgen, zonder enige andere vervanger te zoeken, is overigens ook een raadsel (notities CGVS II, p.15,16). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd stelde u enkel: "Ze vertrouwde haar geest. En ja mijn broer verhuisde niet, ik hoorde zelfs zijn stem niet" (notities CGVS II, p.17). Uw opmerking is dan ook alles behalve verhelderend.

Daar u melding maakte dat de ziel van de vrouw in u kwam wanneer ze bad, werd u gevraagd om dit gebeuren wat meer te omschrijven. U gaf hierop enkel te kennen: "Als ze bad praatte ze spirituele woorden, ze zei iets wat ik niet kon horen, ze vroeg iets en kreeg antwoorden die niemand hoorde, ze wilde dat ik dan op die manier connectie maakte, geestelijk", hiermee helemaal geen inzicht gevend wat er dan concreet gebeurde. Gevraagd om meer details, herhaalde u dat ze bad en veranderde plotsklaps van onderwerp door te stellen dat haar klanten haar een schaaap schonken waarvan ze het bloed op de deur van haar woonst smeerde, hiermee nog steeds geen klaarheid scheppende in uw opmerking dat haar ziel/spirit in u kwam (notities CGVS II, p.13). Uiteindelijk kwam u op uw eerdere opmerking terug en stelde: "De spirit kwam niet in mij, maar na haar dood zou die in mij komen omdat de geest steeds van de heks overgaat die het meest dichtbij haar stond" (notities CGVS II, p.14). Daar u meermaals rond de pot draait en geen concrete uitleg verschaft over uw eigen vage opmerkingen om deze vervolgens te ontkennen, doet vermoeden dat u zich tijd probeert te kopen om uw verhaal aan te passen naar gelang de gestelde vragen. Zelfs bij de vraag of u zich ooit verzette wanneer u haar rituelen diende te ondergaan, antwoordde u geenszins concreet en ging meteen over naar de opmerking dat u pijn voelde en uw broer u zei naar het ziekenhuis te moeten gaan. U vervolgde door te stellen: "dus ik ging naar het ziekenhuis", doch ontkende één vraag over het moment van deze actie, plotsklaps naar het ziekenhuis te zijn gegaan (notities CGVS II, p. 14).

Uw summiere inconsistente uitleg over T., de ongeloofwaardige elementen in uw opvang door haar en de gebeurtenissen in haar woning, leiden er toe dat de door u beweerde vervolging door haar als volledig ongeloofwaardig wordt beoordeeld.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en verblijfssituatie in Ethiopië, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u werkelijk Ethiopië verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. Daarenboven wordt er geen geloof gehecht aan de door u beweerde feiten van vervolging in Ethiopië, die los staan van uw nationaliteit.

Het door uw raadvrouw, mr. Van Cutsem, aan het einde van uw persoonlijke onderhoud op 3 maart 2020 neergelegde rapport van de Zwitserse organisatie voor hulp aan vluchtelingen "Ethiopie: origine mixte éthiopienneérythréenne" heeft op u persoonlijk geen enkele betrekking, daar u verzaakt heeft het CGVS op de hoogte te stellen over uw werkelijke nationaliteit.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Zowel na afloop van het eerste persoonlijk onderhoud van 17 juni 2019 als na het tweede persoonlijk onderhoud van 3 maart 2020 werden opmerkingen ontvangen.

De door uw sociale assistente op 30 juli 2019 opgestuurde opmerkingen aangaande uw eerste persoonlijke onderhoud betreft een opsomming van bijkomende preciseringen van de gedane verklaringen, een opmerking over moeilijkheden bij de vertaling van het persoonlijk onderhoud en een foutieve interpretatie van de vertaling door de Protection Officer, kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Nergens uit de beide verslagen van uw persoonlijk onderhoud blijkt immers dat er vertaalproblemen zouden zijn opgedoken, zoals in deze brief werd opgemerkt. In uw eerste onderhoud verklaarde u immers uitdrukkelijk uw tolk te verstaan (notities CGVS I, p.2) en maakte duidelijk te hebben begrepen dat u moest aangeven indien iets niet duidelijk zou zijn (notities CGVS I, p.3). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud maakte u evenmin melding van eventuele vertaalproblemen tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud en verklaarde u uitdrukkelijk geen bijkomende opmerkingen te hebben (notities CGVS II, p.22). Voor wat betreft de opmerkingen van uw raadvrouw, mr. Van Cutsem, opgestuurd op 17 april 2020, betrekking hebbend op uw tweede persoonlijk onderhoud, betreft een opsomming van bijkomende preciseringen van de gedane verklaringen en het benadrukken van uw gezondheidstoestand. Deze doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, daar uw algemene geloofwaardigheid volledig ter discussie staat. De overige door u neergelegde documenten doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de kopie van een rapport van uw psycholoog Roland Ewe R, neergelegd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (zie document 1 in de blauwe map), dient te worden opgemerkt dat documenten in het kader van een asielpprocedure dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat bij u geenszins het geval bleek. Hoe dan ook bevat het rapport enkel de bevindingen van uw therapeut die louter zijn gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen. Op de vraag tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, of u uw psycholoog nog gezien had antwoordde u negatief (notities CGVS II, p.5). Treffend is dan ook vast te stellen dat uw raadvrouw, mr. Van Cutsem, in haar mail van 2 maart 2020 verwijst naar een nieuw rapport van deze therapeut Roland Ewe R. Opvallend is hierbij dat de inhoud van het document van 15 juni 2019 (document 1 in de blauwe map) volledig identiek blijkt aan de inhoud van het "nieuwe" document met 26 februari 2020 als datum (document 6 in de blauwe map), zelfs wat betreft het aantal afspraken die u met deze therapeut zou hebben gehad. Nog merkwaardiger is vast te stellen dat het andere "nieuwe" document, een attest van dr. Luc Declaire (dd. 18/02/2020), dat uitdrukkelijk stelt 'CONFIDENTIEL – SECRET MEDICAL', maar dat wel met het CGVS wordt gedeeld, een stempel bevat die duidelijk niet rechtstreeks op het document zelf werd gezet, maar uit een ander document geknipt werd en op het "nieuwe" document werd geplakt, wat ernstige vragen doet rijzen bij de authenticiteit van dit document. Opvallend is dat u eigenlijk ook helemaal niet weet hoe uw psychiater heet, hoewel u verklaart al acht à negen keer op consultatie te zijn geweest (notities CGVS II, p.5). Treffend is bovendien uw reactie op de vraag wat het verschil is in aanpak tussen uw psycholoog en uw psychiater. U reageerde immers met "Hoe bedoelt u", om verder aan te geven: "De eerste, de psycholoog liet me vertellen en gaf me advies, die psychiater die spreekt met me en stelt vragen", waarmee u te kennen geeft bij beide therapeuten gewoon te moeten vertellen. Daar in het rapport van uw psycholoog wordt verwezen naar slaapproblemen en nachtmerries werd u gevraagd of de psychiater, dr. Luc Declaire, u enige medicatie had voorgesteld of voorgeschreven. U gaf echter aan dat dit niet het geval was (notities CGVS II, p. 6). De tussentijdse opmerking van uw raadvrouw, mr. Van Cutsem, dat u door traumatische ervaringen met T. geen medicatie durft in te nemen, om het ontbreken van deze therapie te verschonen, (notities CGVS II, p.7), kan niet worden weerhouden. Behalve dat uw uiteenzetting over T. alles behalve overtuigend is, maakte u persoonlijk zelfs geen enkel gewag van een dergelijke fobie (notities CGVS II, p.15). Het rapport van uw psychiater blijkt verder enkel gebaseerd te zijn op uw persoonlijke verklaringen en die van de aanwezige tolk, voor wat betreft uw beweerde Eritrese afkomst. Zijn vaststelling dat u niet zou kunnen lezen, schrijven en rekenen is overigens frappant te noemen, gezien uw melding wel degelijk enkele jaren naar school te zijn geweest (notities CGVS I, p.21). Bovendien werd hiervoor al opgemerkt dat u al jarenlang actief bent op facebook. Het verslag maakt verder zonder enige toelichting, laat staan wetenschappelijke onderbouwing gewag van de diagnose PTSD waarmee u te kampen zou hebben en concludeert dat de door u getoonde littekens dan ook overeenkomen met uw verklaringen. Er wordt echter niet vermeld op basis van welk neuropsychologisch onderzoek men tot bovenstaande conclusie is gekomen.

Wat betreft deze vermelding van de aandoening, DSM 5, ten gevolge van een chronische post traumatische stresstoestand, kan erop gewezen worden dat u de door u aangehaalde problemen in Ethiopië niet aannemelijk maakte zodat uw psychologische toestand bezwaarlijk kan verbonden zijn aan de motieven van uw verzoek om internationale bescherming. Voor zover dit attest nog als enigszins ondersteunend document kan dienen -gelet alle bovenstaande vaststellingen en het vermoeden dat het een vals stuk is, voorzien van een geknipte en geplakte stempel- doet een arts overigens enkel vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan – rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen waarnaar in het attest verwezen wordt, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Hetzelfde kan gezegd worden over het littekenattest van dr. Eddy Hertens. Het mailverkeer tussen uw raadvrouw mr. Van Cutsem en uw kennis R.-M. B. aangaande het al dan niet het kunnen verkrijgen van schoolattesten bevat verder ook geen enkele objectieve informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw Eritrese nationaliteit u niet mag teruggeleid worden naar Eritrea."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève
- artikelen 48/3, 48/4 en volgenden van de wet van 15 december 1980
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
- artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
- beoordelingsfout".

Inzake de incoherenties tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker aangaande zijn herkomst en familie, ontwikkelt verzoeker zijn middel als volgt:

"Wat betreft het feit dat de opeenvolgende verklaringen van verzoeker aangaande zijn herkomst en familie niet helemaal eensluidend zijn, wenst verzoeker te onderlijnen dat het CGVS maar 5 incoherenties naar voor brengt en leidt ervan uit dat die incoherenties de algemene geloofwaardigheid van verzoeker danig op de helling zetten. Enerzijds is het aantal incoherenties ter vergelijking met het aantal verklaringen afgelegd bij de DVZ en later bij het CGVS die wel met elkaar overeenkomen zeer klein.

Verder is één van de incoherentie weinig relevant: zo is het feit dat verzoeker -die Eritrea verlaten heeft toen hij 4 jaar oud en die dan geen contact meer heeft gehad met zijn land of medeburgers- zijn geboorteplaats in een verkeerde zoba situeert weinig relevant; dat is te minder relevant dat verzoeker wel kon zeggen dat Assab zich in het zuidelijke zone zich bevindt (CGVS I, p.6) wat inderdaad met de objectieve informatie kadert.

Daarnaast legt verzoeker uit dat zijn verklaringen bij de DVZ hem niet herlezen werden op het einde van het gehoor. Dit gehoor heeft immers plaats gevonden in de late namiddag, na 16u30 terwijl verzoeker aanwezig was in het lokaal sinds 8u30. Hij had niets gegeten en was moe. Er werd hem ook gezegd dat men moest snel gaan aangezien het al laat was; volgens hem heeft zijn gehoor max 15 minuten geduurd. Toen hem gevraagd werd tijdens zijn eerst persoonlijk onderhoud bij het CGVS of hij alle vragen goed verstaan had tijdens zijn gehoor bij de DVZ heeft verzoeker verklaard: "ja ik heb alles verstaan maar het was niet zo lang." (CGVS I, p.5) wat kadert met zijn uitleg. Verzoeker zegt ook dat hij zich niet herinnert dat hem zijn verklaringen herlezen werd (bij het CGVS werd de vraag niet gesteld of hem zijn verklaringen herlezen werden). Als gevolg menen we dat het niet redelijk is die verklaringen "tegen" hem te gebruiken terwijl er zich vragen stellen naar de omstandigheden waarin zij gehoor bij DVZ plaats heeft gevonden en er geen zekerheid bestaat met betrekking tot het feit of die verklaringen hem degelijk herlezen werden zoals de procedure het bepaalt."

Aangaande het Facebookaccount, de contacten met mensen met dezelfde naamstelling en de affiniteit met Ethiopië, betoogt verzoeker het volgende:

“Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij in Eritrea geen Facebook account had. Verzoeker legt uit dat zijn broer die vier jaar ouder was dan hem een telefoon had en dat hij een Facebook account had op de naam “B.F.”. Toen verzoeker samen met zijn broer uit Ethiopië is gevlucht naar Soedan en dat er toen beslist werd dat verzoeker als eerst naar Libië zou gaan heeft zijn broer hem zijn telefoon gegeven en heeft hij hem ook zijn Facebook account doorgegeven, nadat hij een paar foto’s van hem had vernietigd. Verzoeker heeft dan de naam van het account veranderd en is die account blijven gebruiken. Hij is dan ook in contact gebleven met sommige personen die dezelfde namen als hun moeder en vader dragen en waarmee zijn broer een contact had ontwikkeld, hopende dat zij daardoor hun familie zouden kunnen terugvinden. Verzoeker stelt echter dat zij nooit een familielid hebben kunnen terugvinden. Uit de motivering van de beslissing blijkt ook dat de beweringen van het CGVS volgens hetwelk de personen waarmee verzoeker in contact is “meer dan waarschijnlijk zijn familieleden zijn” alleen maar blote beweringen zijn die helemaal niet gestaafd zijn door enige concrete element!

Wat betreft het feit dat verzoeker voornamelijk bevriend is met mensen uit Ethiopië en niet uit Eritrea en dat hij geen elementen aanbrengt dit blijkt kunnen geven van enige affiniteit met Eritrea stelt verzoeker dat dat helemaal niet abnormaal is aangezien hij opgegroeid is in Ethiopië, hij de Amhaarse taal beter beheerst dat Tigrinya (zijn moedertaal) en dat de Ethiopische cultuur hem meer bekend is dan de Eritrese cultuur. Hetzelfde zou gelden voor kinderen zonder verblijfstitel die in België opgegroeid zijn : waarschijnlijk zouden zij meer bevriend zijn met persoon in België dan met personen uit het land waarvan zij de nationaliteit hebben; dat betekent echter niet dat zij over de Belgische nationaliteit beschikken... Met anderen woorden kan uit het feit dat verzoeker voornamelijk bevriend is met mensen uit Ethiopië alleen afgeleid worden dat hij meer bekend is met dit land en zijn cultuur -dat hij dus de waarheid zegt als hij verklaart daar te zijn opgegroeid-, dat sluit echter niet uit dat hij niet de Ethiopische nationaliteit beschikt en dat hij daar zonder verblijfsdocument heeft geleefd.”.

Met betrekking tot de medische documenten, PTSD, littekens, bijzondere procedurele noden, letsels die verenigbaar zijn met de mishandelingen waarvan verzoeker verklaart het slachtoffer te zijn geweest in Ethiopië en algemene geloofwaardigheid, zet verzoeker in het verzoekschrift het volgende uiteen:

“Wat betreft het psychologisch attest heeft het CGVS gelijk: het attest de dato 26 februari 2020 heeft hetzelfde inhoud als het attest opgesteld op 15 juni 2019. Het is geen nieuw document in tegenstelling tot wat vermeld wordt in het email. Op het moment dat de advocate het email heeft gestuurd had zijn die twee stukken niet vergeleken waardoor zij simpelweg geschreven heeft dat het over een nieuw document ging.

Wat betreft het medisch attest opgesteld door Dr. Declaire heeft het CGVS, in tegenstelling tot de opmerking wat het psychologisch attest betreft, helemaal niet gelijk. Wat dit attest betreft heeft het CGVS een zeer slordig werk afgelegd dat vragen laat rijzen naar de professionalisme en de bevoegdheden van de protection officer en haar supervisor! Het is immers zo dat het in casu een attest betreft dat opgesteld werd door een arts in België; arts waarvan de contactgegevens vermeld worden op het attest. In geval van twijfels met betrekking tot de authenticiteit van het attest was het dus zeer eenvoudig om daarvan een bevestiging of een ontkenning te krijgen door contact met die arts op te nemen en hem de vraag te stellen of hij al dan niet het auteur was van het attest. Het feit dat de protection officer nagelaten heeft contact op te nemen met de arts, zijn attest op basis van haar eigen veronderstellingen als een vals document heeft bestempeld en, als gevolg, dit attest helemaal niet in aanmerking heeft genomen terwijl het wel belangrijke elementen bevat toont niet alleen aan dat zij het dossier op een onzorgvuldige manier heeft behandeld maar doet ook vragen rijzen naar haar neutraliteit terwijl één van de onontbeerlijke kwaliteit van de protection officer juist zijn neutraliteit is.

Verder doet de volgende motivering, namelijk dat

-Dr. Declaire gewag maakt van de diagnose PTSD “zonder enige toelichting, laat staan wetenschappelijke onderbouwing”

- dat niet vermeld op basis van welk neuropsychologisch onderzoek men tot bovenstaande conclusie is gekomen.

-dat wat betreft deze vermelding van de aandoening, DSM 5, ten gevolge van een chronische posttraumatische stresstoestand, (...)

vragen rijzen naar de bekwaamheid van de protection officer die normaalgezien over de nodige expertise wat betreft PTSD zou moeten beschikken aangezien het vaak voorkomt dat asielzoekers met psychische stoornissen kampen, waaronder PTSD. Het is immers zo dat DSM 5 helemaal geen vermelding is van een aandoening maar wel een diagnostisch classificatiesysteem met lijsten van

aandoeningen en waarin elke aandoening gedefinieerd wordt aan de hand van in en uitsluitingscriteria, op basis waarvan een professioneel kan bepalen aan welke aandoening een persoon lijdt
[...]

Als de psychiater stelt dat "le patient rencontre les critères dn DSM 5 pour un état de stress post-traumatique chronique" betekent dat dat hij dus wel degelijk een onderzoek heeft gedaan om tot dit besluit te komen.

Indien de protection officer meer informatie wenste over de redenen waarom de psychiater tot dit besluit was gekomen kon zij (met het akkoord van de verzoeker) contact met hem opneemt, wat zij nagelaten heeft te doen.

Daarnaast werd het aan Dr. Declaire gevraagd om te reageren op de verschillende vaststellingen van het CGVS.

[...]

Wat betreft het medisch attest blijkt dus dat het CGVS dit document niet op een zorgvuldige manier heeft behandeld -wat ook vragen doet rijzen naar de algemene behandeling van het dossier en of de protection officer de nodige neutraliteit had om dit dossier te behandelen- en dat het CGVS een beoordelingsfout heeft gedaan door dit document niet in aanmerking te nemen.

Dit is des te meer problematisch, enerzijds, daar een asielzoeker die aan een PTSD lijdt duidelijk bijzondere procedurele noden heeft in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, wat in hoofd van verzoeker niet erkend werd (en dit terwijl zijn eerst persoonlijk onderhoud al een zeer gedetailleerde psychologisch attest neergelegd werd waarin sprake was van een ernstige PTSD) en, anderzijds, daar dit attest duidelijk aantoont dat er een band bestaat tussen wat verzoeker meegemaakt heeft in Ethiopië en zijn huidige psychische toestand en dat zijn littekens verenigbaar zijn met de manier waarop hij mishandeld zegt te zijn geweest door T..

Die mishandelingen heeft hij trouwens tijdens zijn persoonlijk onderhoud beschreven: [...]

Na hij die verklaringen heeft afgelegd merkt de protection officer dat "VZ laat zijn hoofd hangen" (CGVS, p.9), blijkbaar een aanduiding dat hij niet meer met ons was...en iets dat hij meerdere keren tijdens het tweede persoonlijk onderhoud heeft gedaan als hij aan te praten was over wat hij meegemaakt had in Ethiopië of zijn broer (CGVS II, p.5, p. 13 en p.22 opmerkingen advocate).

Dit medisch attest samen genomen met de verklaringen van verzoeker en zijn gedrag zijn dus sterke aanwijzingen dat verzoeker daadwerkelijk mishandeld werd, en meer bepaald verbrand werd, in Ethiopië.

Naast dit medisch attest en de verklaringen over de oorsprong van zijn littekens en nemende in aanmerking dat omwille van de PTSD waaraan hij lijdt verzoeker mogelijks geheugen problemen heeft of niet altijd zeer nauwkeurig kan zijn in zijn verklaringen, soms ook gewoon zal zwijgen (zie medisch attest) blijkt uit de twee persoonlijke onderhouds die hij heeft gehad dat verzoeker details heeft gegeven over T. en zijn leven bij haar (CGVS I, pp. 24 tot 32, p. 35 en p. 41 en CGVS II, pp. 7 tot 19). Te stellen, zoals het CGVS het doet, dat de verklaringen van verzoeker details ontbreken en dat die niet doorleefd zijn is, in het licht van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, niet redelijk. Evenmin is het redelijk hem zijn reactie te verwijten op de vraag iets over deze vrouw te vertellen. Toen zei hij spontaan "Er is niets te vertellen over haar dat ik weer. (CGVS I, p.41) Het is niet dat hij niets over haar kon vertellen -het blijkt ook uit zijn verklaringen dat hij wel elementen naar voor kon brengen- maar eerder dat hij niet over haar wenst te praten omdat hij probeert haar te vergeten. Als men de beslissing leest heeft men het gevoel dat het CGVS uiteindelijk weinig kritische bedenkingen uit in vergelijking met al de informatie die verzoeker wel heeft kunnen geven (cf. 3 paragrafen in de beslissing) en dat het vooral andere elementen gebruikt worden om te stellen dat dit deel van zijn verhaal niet geloofwaardig was.

Langs onze kant wensen we te benadrukken dat de geloofwaardigheid van zijn relaas verder gestaafd is door de objectieve informatie waaruit blijkt dat die fenomeen van hekserij en rituelen degelijk bestaat in Ethiopië; dit blijkt uit de opmerkingen van de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij verklaarde toen: "Volgens onze informatie worden in Ethiopië mensen zoals T., die zelfs bedenker zijn, in de zin dat zij meer dan 15 klanten per dag hebben en die van hekserij en bepaalde rituelen worden beschuldigd opgepakt, veroordeeld en vastgezet (...)" (CGVS II, p.21)

Volgens ons zou het CGVS de analyse op de omgekeerde manier hebben moeten doen : aangezien zijn verhaal met betrekking tot zijn leven bij T. wel aannemelijk en aangezien hij dus de waarheid blijkt te vertellen is het ook meer waarschijnlijk dat hij de waarheid zegt met betrekking tot de andere delen van zijn leven.

Verder, aangezien hij in zo'n situatie verkeerde van machtmisbruik door die vrouw, zonder vrijheden, zonder toegang tot de buitenwereld- hij heeft meerdere keren verklaard dat hij in een gevangenis leefde, is het ook heel waarschijnlijk dat hij niet echt op de hoogte was en steeds is van zijn administratieve situatie en dat hij evenmin de stappen die hij misschien had kunnen ondernemen om die eventueel te regulariseren heeft ondernomen met als gevolg dat het ook niet onaannemelijk is dat hij geen document kan neerleggen om zijn identiteit te staven. Uiteindelijk menen we dus dat zijn asielaanvraag wel degelijk algemeen geloofwaardig is.

Verder blijkt uit de motivering van de beslissing dat het CGVS ervan overtuigd is dat verzoeker een Ethiopisch burger is: Het is immers niet aannemelijk dat het voor u niet mogelijk zou zijn geweest om aan "Ethiopische (identiteits)documenten te geraken als zoon van een Amhaars-Ethiopische vrouw (...) bovendien blijkt uit de Ethiopische nationaliteitswetgeving dat elk kind dat in het buitenland of in Ethiopië geboren wordt en een Ethiopische vader of een Ethiopische moeder heeft Ethiopiër is."

Als de vraag hem gesteld wordt door zijn advocate blijkt dat verzoeker eigenlijk niet zeker is dat hij een Eritrees burger is, in die zin dat hij de wet niet kent. Hij stelt dat hij dat heeft gezegd omdat hij denkt dat hij een Eritrees burger is daar zijn vader een burger uit dit land was en dat hij dacht dat kinderen de nationaliteit van hun vader hadden...Hij zegt ook dat hij liever een nationaliteit heeft dat geen nationaliteit.

Aangezien de nationaliteit van verzoeker wel bepaald kon worden door het CGVS was het ook in staat om een onderzoek te doen naar mogelijke vervolgingsrisico's in hoofd van verzoeker in geval van terugkeer naar Ethiopië; iets dat het CGVS nagelaten heeft te doen."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgend stuk: "Email Dr. Declaire de dato 17 juni 2020 houdende zijn reactie tot de motivering van de beslissing van het CGVS in verband met zijn medisch attest".

2.3. Middels een ter zitting neergelegde aanvullende nota legt verzoeker 17 stukken neer ter ondersteuning van zijn Eritrese nationaliteit en profiel, waaronder een doopcertificaat, schoolresultaten en foto's.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. De bestreden beslissing stelt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de derde maand van 2016 stelt Ethiopië te hebben verlaten (notities CGVS I, p.37). U zou vervolgens na een reis door Sudan en Libië in de derde maand van 2017 in Italië zijn aangekomen waar uw vingerafdrukken werden genomen. Alvorens u naar België te begeven zou u ongeveer een maand in Italië hebben verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde verder in de twaalfde maand van 2017 in België te zijn toegekomen (zie verklaringen DVZ d.d.07/01/2019 p.11,12 vraag 31). U meldde zich echter pas op 26 oktober 2018 aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw verzoek om internationale bescherming, op 12 november 2018, dateert dan ook van bijna één jaar na uw aankomst in België. Dat u behalve na uw aankomst in een eerste Europese land, in casu Italië, zelfs niet probeert om bij de officiële/ bevoegde instanties een verzoek om internationale bescherming in te roepen, louter omdat u van andere asielzoekers hoort dat het Verenigd Koninkrijk een betere plaats is, en u na uw aankomst in België bijna één jaar wacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te roepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade in grote mate kan worden gerelativeerd. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen in het land waar hij aankomt en waar deze procedures voorhanden zijn.”

Verzoeker voert geen verweer inzake deze motivering. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende meer dan een jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

8. Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, weeskind te zijn en te zijn opgegroeid bij een vrouw T. die hem van de buitenwereld afsloot en als haar opvolger aanduidde. Verzoeker kan dit echter niet aannemelijk maken.

Inzake verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit, profiel, familiale situatie en levensomstandigheden in Ethiopië motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Verder dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS er niet in slaagt uw Eritrese nationaliteit of herkomst aannemelijk te maken – niet door overtuigende verklaringen noch door het materieel bewijs in de vorm van (identiteits)documenten.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans ten aller tijde worden verwacht dat deze waarachtige verklaringen aflegt aangaande zijn werkelijke identiteit, herkomst en nationaliteit. Uit uw opeenvolgende uiteenzetting en gevonden informatie, toegevoegd in uw administratieve dossier, blijkt echter het omgekeerde.

Zo kan ten eerste worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw herkomst en familie niet helemaal eensluidend zijn. Waar u op het CGVS verklaarde dat uw vader uit een plaats in Eritrea kwam die “Arbe Rebue” zou heten en dit van uw broer te hebben vernomen (notities CGVS I, p.8), verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te weten wat de herkomst van uw vader was (zie verklaringen DVZ d.d. 07/01/2019, vraag 13A). Gewezen op deze inconsistentie stelde u enkel: “Dat zei ik niet, dat van moeder zei ik niet te weten” (notities CGVS I, p.8). Een loutere ontkenning van eerdere verklaring is echter niet afdoende. Deze opmerking over uw moeder is bovendien merkwaardig te noemen daar u over uw moeder op het CGVS juist wel wist te melden dat ze een Amhaarse

afkomstig uit Ethiopië was en dat ze geen familie in Eritrea had daar haar familie in Ethiopië woonde (notities CGVS I, p.14,15). Van uw broer zou u verder hebben vernomen dat u in Assab zou zijn geboren. U situeerde echter deze plaats verkeerdelijk in de zoba (regio) Debub. In werkelijkheid is Assab een havenstad gelegen in de Zuidelijke Rode Zee regio (notities CGVS I, p.5,6). Over uw woonplaats, waar u samen met uw ouders en broer voor uw vertrek naar Ethiopië zou hebben gewoond, kon u op het CGVS niet concreet melden (notities CGVS I, p.6). Bevreemdend is dan ook uw verklaring bij de DVZ, waar u aangaf van uw geboorte tot 2001 –jaartal van uw vertrek naar Ethiopië op vierjarige leeftijd (notities CGVS I, p.11) in Assab te hebben gewoond (zie verklaringen DVZ d.d. 07/01/2019, vraag 10). Waar u bij de DVZ verklaarde dat uw broer in Assab was geboren (zie verklaringen DVZ 07/01/2019, vraag 17), verklaart u op het CGVS dat uw broer in Asmara geboren zou zijn (notities CGVS I, p. 6,9,18). Even opvallend is overigens uw aanvankelijke stelling dat de vrouw bij wie u in Addis Abeba opgroeide, T., de Eritrese nationaliteit zou hebben (zie verklaringen DVZ 07/02/2019, vraag 13 B). In uw verklaringen op het CGVS geeft u immers te kennen dat T. een Ethiopische staatsburger was (notities CGVS I, p.16). Al deze incoherenties zetten uw algemene geloofwaardigheid reeds danig op de helling.

Dat uw verklaringen niet overtuigen blijkt verder uit de vaststelling dat het door u voorgehouden profiel van opgesloten eenzaam, uitgesloten van (zelf gekozen) contacten met de buitenwereld, helemaal niet overeenstemt met gevonden objectieve informatie, in de vorm van uw facebookaccounts, toegevoegd in uw administratieve dossier. Volgens informatie, te zien op deze publieke bladzijden van uw facebookaccounts (zie prints publieke facebookaccounts “M.Y.F.” –actief sinds 2012 en “M.F.” –actief sinds 2018), blijkt immers dat u reeds sinds 2012 zeer actief was op facebook en contacten onderhield/onderhoudt met talrijke mensen. Uw bewering, pas in Sudan met de hulp van uw broer een facebookaccount te hebben kunnen openen (notities CGVS II, p.10), is dan ook niet aannemelijk.

U blijkt volgens deze facebookposts ook sinds jaren in contact te staan met mensen met dezelfde naamsamenstelling als u en/of uw moeder, die meer dan waarschijnlijk gewoon uw familieleden zijn. U gaf uiteindelijk tijdens uw uiteenzetting duidelijk aan dat uw moeder in Ethiopië familie had wonen. Dat uw moeder in Addis Abeba langs de ene kant er wel in slaagde om als alleenstaande vrouw met twee kleine kinderen zich te beredderen, maar er langs de andere kant er niet zou in zijn geslaagd contacten te hebben met haar familie - waardoor u niet zou hebben geweten wie van de familie waar woont- is gelet al het voorgaande, niet aannemelijk (notities CGVS I, p.14,15,16). Even onwerkelijk is overigens uw uitleg over de pogingen van uw broer om de familie van uw vader, die zogezegd in Eritrea woont, te zoeken. U gaf immers aan dat jullie eigenlijk helemaal niet wisten waar in dat land deze familie zich bevond. Dat jullie (u en uw broer) na jaren van verblijf in Addis Abeba de Ethiopische familieleden niet actief probeerden te zoeken, maar wel de Eritrese familie -in een land waarover jullie niets wisten en waarmee er geen verdere band was- is dan ook absurd (notities CGVS I, p.10,11,15). Al deze vaststellingen in acht nemend is het uitermate treffend dat u het Rode Kruis in België enkel verzoekt om “uw grootvader in Eritrea” op te sporen (zie attest Rode Kruis, document 2 in blauwe map). Uw houding ten overstaan deze dienst is gelet al het voorgaande dan ook niet serieus te noemen.

Behalve dat u op facebook al jaren bevriend bent met verschillende mensen die de familienaam van uw moeder, B., dragen, blijkt opvallend genoeg dat u ook in contact staat met een naamgenote van uw Amhaars-Ethiopische moeder, A.B. en zelfs een naamgenoot van uw vader, F.A., te vriend heeft. Gelet al deze contacten is het niet geloofwaardig te noemen dat u tot uw leeftijd van negentien jaar (uw beweerde leeftijd bij vertrek), zou zijn blijven wonen bij een buitenstaander (T.) die u mishandelde. Aan uw stelling nooit een zelfstandig leven te hebben kunnen opbouwen los van deze vrouw (T.) en/of documenten voor u zelf te hebben kunnen regelen eens u meerderjarig werd (notities CGVS I, p.32,33,34) -een element die u aanhaalt waarom u niet in Ethiopië zou kunnen wonen- is dan ook niet overtuigend (notities CGVS II, p.7).

Uw bewering in Ethiopië een op zichzelf aangewezen wees te zijn geweest, verstoken van alle contacten met de buitenwereld (notities CGVS I, p.26,27,28) door toedoen van uw buurvrouw, T., waar u (nood)gedwongen diende te leven, is hiermee volledig ondermijnd. Ook uw uitleg –niet veel te kunnen vertellen over Eritrea daar u verstoken was van elke informatie en/of toegang tot de media en alle informatie over Eritrea pas in Sudan te hebben vernomen- is niet overtuigend en doet eerder vermoeden dat u (in Sudan) via Eritreeërs probeerde informatie te vergaren over dat land en bepaalde zaken instudeerde die u kon gebruiken bij een verzoek om internationale bescherming in Europa (notities CGVS I, p.8,9,10,13,26,28 en CGVS II, p.2,17,). Uit de gevonden publieke facebookaccounts die allen uw naam en uw persoonlijke foto's bevatten blijkt overigens dat u voornamelijk bevriend bent met mensen uit Ethiopië en niet Eritrea. U verklaart in Addis Abeba zelfs nooit contact te hebben gehad/gezocht met de (plaatselijke) Eritrese gemeenschap, hoewel u deze mensen wel degelijk zag wanneer ze naar de kerk gingen (notities CGVS I, p.12,13). Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt dan ook dat u maar geen elementen aanbrengt die blij kunnen geven van enige affiniteit met Eritrea in het algemeen en Eritreeërs die verblijven in Ethiopië in het bijzonder.

Dat u als negentienjarige jongeman –uw opgegeven geboortjaar 1997 in acht nemend- bij uw vertrek in 2016 in Ethiopië er niet over enig identiteitsdocument zou hebben kunnen beschikken, behalve een doopakte in het bezit van uw broer, is gelet alle bovenstaande vaststellingen niet aanvaardbaar. Het is immers niet aannemelijk dat het voor u niet mogelijk zou zijn geweest om aan Ethiopische (identiteits)documenten te geraken als zoon van een Amhaars Ethiopische vrouw, die klaarblijkelijk in contact stond met ten minste deze kant van uw familie. U gaf hierover immers zelf aan dat het de familie is die kan helpen bij de registratie, wanneer u werd gevraagd hoe de procedure er in Ethiopië uit ziet om documenten aan te vragen (notities CGVS I, p.32). Bovendien blijkt uit de Ethiopische nationaliteitswetgeving dat elk kind dat in het buitenland of in Ethiopië geboren wordt en een Ethiopische vader of een Ethiopische moeder heeft Ethiopiër is (zie informatie in het administratief dossier). Uit voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen aangaande uw nationaliteit en herkomst uit Eritrea niet geloofwaardig zijn.”.

In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn verklaringen, voert hij aan dat verweerder slechts vijf incoherenties in zijn verklaringen aanbrengt en houdt hij vol dat hij geen Facebookaccount had.

Het louter volharden in zijn vluchtrelaas, tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden en herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen vormt bezwaarlijk een dienstig verweer. Verzoeker slaagt er hierdoor niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn ongeloofwaardig bevonden voorgehouden nationaliteit, profiel, familiale situatie en levensomstandigheden te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker hekelt dat het gehoor bij de DVZ zeer laat in de namiddag plaatsvond, hem niet werd herlezen en kort was, zodat *“niet redelijk is die verklaringen “tegen” hem te gebruiken terwijl er zich vragen stellen naar de omstandigheden waarin zijn gehoor bij DVZ plaats heeft gevonden”*. De Raad wijst erop dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de *“vragenlijst CGVS”* wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Bij het invullen van de *“verklaring DVZ”* wordt benadrukt dat verzoeker de inlichtingen die verzoeker verstrekt oprecht moeten zijn. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden, dan wel oprechte inlichtingen te verstrekken aangaande zijn identiteit, nationaliteit, familie, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorts kan niet worden ingezien dat verzoeker bij de DVZ foutieve informatie omtrent zijn familie en herkomst zou debiteren omdat zijn gehoor zeer laat in de namiddag plaatsvond. De vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing blijven derhalve overeind.

9. Verder voert verzoeker geen concreet verweer ten aanzien van de terechte vaststellingen en omstandige motivering inzake de door verzoeker voorgehouden vervolging door T. in Ethiopië. De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- verzoekers verklaringen over T., de vrouw die hem beweerdelijk opsloot en wilde initiëren, zijn summier en incoherent, niet gedetailleerd, noch doorleefd;
- verzoekers verklaringen aangaande zijn opvang door T. en de gebeurtenissen in haar woning zijn ongeloofwaardig;
- verzoeker kan niet concreet toelichten hoe T. hem voorbereidde om haar op te volgen.

De omstandige motiveringen vinden steun in het administratief dossier en worden, aangezien ze niet concreet worden ontkracht, door de Raad bijgetreden.

10. Verzoeker betwist verder de argumentatie betreffende de medische documenten en legt een nieuw stuk neer (stuk 3, neergelegd bij verzoekschrift) om aan te tonen dat het medisch attest opgesteld door Dr. Declaire wel degelijk authentiek is.

De Raad stelt op basis van de neergelegde e-mail afkomstig van Dr. Declaire dat het door verzoeker bij het CGVS voorgelegd medisch attest van Dr. Luc Declaire wel degelijk een authentiek medisch attest betreft. Evenwel dient opgemerkt dat de vaststelling dat het medisch attest – waarin de behandelende arts de diagnose van PTSD stelt – authentiek is, geen afbreuk doet aan de kern van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. *UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

De Raad wijst erop dat een medisch of psychologisch rapport niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Dat verzoeker aan PTSD lijdt, werpt dit geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker zijn Eritrese herkomst en nationaliteit niet geloofwaardig zijn daar hij geen eenduidig zicht biedt op zijn profiel en achtergrond. Op geen enkel punt bieden de neergelegde medische stukken een antwoord of verklaring voor de motivering daaromtrent in de bestreden beslissing. Evenmin wordt er gesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest gehoord te worden. In dit verband dient tevens benadrukt dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud niet op een doorleefde wijze kon vertellen over zijn psychiatrische behandeling, noch een vrees kenbaar maakte wat betreft medicatie, ondanks dat hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd.

De Raad merkt op, in navolging van verweerder, dat de neergelegde medische stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Het voorgaande vindt overigens bevestiging in de inhoud van de neergelegde attesten en toelichting. Uit het attest blijkt immers dat de behandelend arts zich wat betreft deze oorzaak heeft gebaseerd op verzoekers verklaringen betreffende zijn problemen met T., waaraan geen geloof wordt hecht.

In het licht van het gehele dossier kon verweerder terecht oordelen dat het medische attest de vaststellingen inzake verzoekers herkomst niet kan ombuigen, noch de geloofwaardigheid van het asielrelaas herstelt.

11. Uit voorstaande blijkt dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, profiel en leefsituatie. Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn familie en geïsoleerd leven bij T. in samenlezing met de inhoud van zijn Facebook accounts – wat zijn profiel van geïsoleerd weeskind volledig tegenspreekt – maken niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker wel degelijk familie heeft in Ethiopië en ermee in contact staat, alsook dat zijn vader en moeder nog in leven zijn. Daarnaast valt niet uit te sluiten dat verzoeker in werkelijkheid over de Ethiopische nationaliteit (en identiteitsdocumenten) beschikt, gezien hij de zoon van een Amhaars-Ethiopische vrouw is (gehoor CGVS 17 juni 2019, p. 14) en uit de Ethiopische nationaliteitswetgeving blijkt dat elk kind dat in het buitenland of in Ethiopië geboren wordt en een Ethiopische vader of moeder heeft Ethiopiër is (zie informatie in administratief dossier).

Middels een ter zitting neergelegde aanvullende nota legt verzoeker 17 stukken ter ondersteuning van zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit en profiel neer.

De Raad herneemt dat verzoeker, gelet op bovenstaande vaststellingen noch zijn voorgehouden profiel van weeskind, noch zijn levensomstandigheden in Ethiopië aannemelijk heeft weten te maken.

Wat betreft het door verzoeker neergelegde doopcertificaat, waaruit zou blijken dat verzoeker over de Eritrese nationaliteit beschikt, stelt verzoeker dat een jonge Ethiopisch-Eritrese moeder van 2 kinderen, die hij leerde kennen in België en die werd teruggestuurd naar Ethiopië, vanuit Addis Abeba via de moeilijke grensovergang tussen Ethiopië en Eritrea naar Assab in Eritrea reisde om aldaar voor

verzoeker het doopcertificaat te bemachtigen. Daargelaten dat op zich al niet aannemelijk is dat een jonge moeder, die verzoeker amper kent, dergelijke hachelijke (heen- en terug)reis zou ondernemen louter om een document voor verzoeker op te halen, herneemt de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers bewering geen contact te hebben met zijn familie; bijgevolg kan niet worden ingezien dat verzoeker beroep zou moeten doen op een jonge vrouw die hij amper kent. Verzoekers verklaringen aangaande de wijze waarop hij het doopcertificaat zou verkregen hebben, zijn niet aannemelijk, wat de bewijswaarde van het document zelf ondermijnt.

Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker zijn Eritrese nationaliteit niet middels andere documenten weet te staven, temeer nu uit zijn Facebook account blijkt dat zijn vader nog in leven is en hij met hem nog in contact staat. De afwezigheid van ernstige bewijzen maakt dan ook niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker niet over de Eritrese nationaliteit beschikt. Hoe dan ook, zelfs indien verzoeker over de Eritrese nationaliteit zou beschikken – *quod non* – valt niet uit te sluiten dat hij (eveneens) over de Ethiopische nationaliteit beschikt, te meer nu uit zijn eigen verklaringen over de jonge vrouw blijkt dat deze de dubbele nationaliteit heeft.

Hoewel niet betwist wordt dat verzoeker in Ethiopië school liep, worden de neergelegde schoolattesten slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht.

De door verzoeker neergelegde foto's van – onder meer – de personen die de door verzoeker neergelegde documenten overhandigen, de opsteller(s) van deze documenten en de vindplaatsen van de documenten kunnen de authenticiteit van de neergelegde documenten niet staven. Foto's kunnen immers gemakkelijk in scene worden gezet en hebben geen bewijswaarde.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonde, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS